

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט רמי אמיר

עותר

אייל גור

ע"י ב"כ עו"ד רצון דרחי

נגד

משיבה

מדינת ישראל (פקיד רישוי כלי ירייה)

ע"י ב"כ עו"ד לירן פאר מפמ"מ (א)

החלטה

1. לפניי בקשה למתן צו ביניים במסגרת עתירה מנהלית בעניין רישיון להחזקת כלי ירייה. 1
העתירה מופנית כנגד החלטת הממונה מיום 16.2.21 בערר על החלטת פקיד רישוי כלי 2
ירייה מיום 13.1.21. החלטת הממונה דחתה את הערר והותירה על כנה את החלטת פקיד 3
הרישוי לבטל את רישיון הנשק של העותר. 4
במסגרת הבקשה, שהוגשה כבקשה לצו ארעי, התבקש בית המשפט להורות כי העותר לא 5
יידרש להפקיד את נשקו, וזאת עד להכרעה בעתירה. 6
7
2. ביום 21.2.21 החליט כב' סגן הנשיאה השופט סטולר לדחות את הבקשה לצו ארעי במעמד 8
צד אחד, והורה למשיבה להשיב לבקשה. ביום 21.2.21 דחה כב' השופט סטולר בקשה לעיון 9
חוזר, והורה כי יש להמתין לתשובת המשיבה. משתשובה זו הוגשה הועבר התיק לטיפול, 10
ובהתאם לכך קבעתי ביום 9.3.21 את הדיון בבקשה להיום. 11
לכאורה אין בתיק בקשה לצו ביניים. כל שהוגש הוא עתירה עיקרית מזה, ובקשה לצו ארעי 12
מזה. ואולם ברור גם מהחלטותיו של השופט סטולר, גם מהחלטתי האמורה, כמו גם 13
מהחלטה נוספת שלי מיום 10.3.21, כי עם דחיית הבקשה לצו ארעי במעמד צד אחד 14
והעברתה לתגובה, משמעות הדברים היא שאנו רואים בבקשה זו כבקשה לצו ביניים 15
שתדון במעמד הצדדים. 16
17
3. כפועל יוצא מכך, יש להתאים את הדברים למציאות העובדתית. 18
מיד לאחר מתן החלטת כב' השופט סטולר ביום 21.2.21, ובו ביום, הפקיד העותר את נשקו. 19
כך הוא עשה לנוכח ביטול הרישיון להחזקת הנשק במסגרת ההחלטה שבערר, ובהתאם 20
לפסק דין שניתן בהסכמה ביום 19.1.21 בעתירה קודמת (עת"מ 21-01-26244), שעל העותר 21
להפקיד את הנשק תוך 48 שעות מההחלטה בערר (פסק דין ועתירה שאליהם אתייחס 22
בהמשך). 23
כיוון שכך, ברור שאין עוד משמעות לסעד הזמני כפי שנוסח בבקשה, דהיינו להורות 24
שהעותר לא יהא חייב להפקיד את נשקו; ועם דחיית הבקשה לצו ארעי יש לראות את 25
הבקשה לצו ביניים, כך שהמבוקש הוא להורות על השבת הנשק לידי העותר. 26
27

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 21-02-41626 גור נ' מדינת ישראל

4. חבל שב"כ הקודמת של העותר, אשר הגישה את הבקשה ואת העתירה, לא דייקה בניסוח
מלכתחילה. כך התעוררו בדיון שאלות האם קיימת בכלל בקשה לפני בית המשפט, והאם
קיימת בקשה רלוונטית, בשים לב לכך שהסעד המבוקש הוא צו למניעת הפקדתו של הנשק
ולא צו עשה להשבתו לידי העותר.
ואולם כאמור, הן לפי החלטותיי והן לפי החלטות השופט סטולר, יש לראות את הדברים
באופן המתואר לעיל, ומה שעומד להכרעה היא בקשה לצו ביניים להשבת הנשק לידי
העותר עד להכרעה בעתירה.
יחד עם זאת, ברור ששמורה למשיבה האפשרות לטעון למשמעות הדברים, ובפרט
למשמעות של צו עשה לעומת צו מניעה כסעד שמשנה מציאות ואינו מקפיד מצב קיים.
ואולם לכך אתייחס בהמשך ההחלטה לגוף הדברים.
5. כדי להבין את הבסיס לעתירה ולבקשה יש לעמוד על השתלשלות הדברים העובדתית
בהליכים שונים עד להחלטה שבערר נושא העתירה.
6. ביום 29.12.20 עוכב העותר כשהוא מצוי ברכב ליד דירה בתל אביב, ויחד עמו עוכבו מספר
אנשים נוספים, מי מהם בדירה ומי מהם ברחוב. העותר עוכב כאשר ברשותו נשק
שברישיון. העותר והאחרים נלקחו למשטרה לחקירה, אשר בסופה שוחרר העותר בתנאים,
ונשקו נותר במשטרה. העותר הגיש ערר על החלטת קצין המשטרה, והעניין הגיע לבית
משפט השלום בתל אביב.
ביום 31.12.20 קיבל בית משפט השלום את הערר על החלטת השחרור, שכללה את הותרת
נשקו במשטרה. בית משפט השלום קבע בהתייחס לחשד של החזקת הנשק בניגוד לתנאי
הרישיון, כי "לא הוצג חשד סביר שלפיו תנאים אלו הופרו". כן הוסיף בית המשפט
בהתייחס לחשד של הפעלת ארגון שמירה שלא לפי סעיף 18 לחוק חוקרים פרטיים ושירותי
שמירה, תשל"ב-1972, כי "ספק בעיני אם הוצגו ראיות ולו לכאורה על מנת להקים חשד
סביר לעניין זה".
המשטרה שקלה האם לבקש עיכוב ביצוע, אך חזרה בה מכך, ולא הגישה ערר על החלטת
בית משפט השלום.
בהתאם לכך הוחזר הנשק לידי העותר עוד ביום 31.12.20 או למחרת היום.
7. לאחר שתם עניין זה, לפחות מבחינת הליכים גלויים ובפני בית משפט, פנתה המשטרה
לנתיב מנהלי, בגדרו של חוק כלי הירייה, תש"ט-1949. המשטרה המליצה לפקיד הרישוי
לבטל את רישיונו של העותר להחזקה בכלי הירייה שנתפס בידיו, שהוא אקדח.
וביום 13.1.21 הורה פקיד הרישוי על ביטול הרישיון של העותר להחזקה בנשק.
8. העותר חש לבית משפט זה בעתירה שבעת"מ 21-01-26244, היא העתירה הקודמת שנזכרה
לעיל, וביקש במסגרתה גם צו ארעי.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

ביום 14.1.21 ניתן צו ארעי כמבוקש, המעכב את ההחלטה לבטל את רישיון הנשק, והתיק נקבע לדיון במעמד הצדדים.

ביום 19.1.21, לאחר טיעון, באו הצדדים לכלל הסכמה, בהמלצת בית המשפט, לפיה העותר יגיש ערר על החלטת פקיד הרישוי, והצו הארעי יוותר בתוקף עד להחלטה של הממונה בערר, כאשר ככל שידחה הערר תינתן לעותר אורכה של 48 שעות מעת קבלת ההחלטה ועד להפקדת הנשק.

9. בהתאם לאמור לעיל פנה העותר בערר לפי סעיף 12(ג1) לחוק כלי הירייה על החלטת פקיד הרישוי.

הממונה שדן בערעור פעל לפי סעיף 12(ג1)(2) לחוק, והעביר זאת לתגובת קצין משטרה בכיר. ההמלצה תאמה גם את ההמלצה שניתנה לפקיד הרישוי, והיא לבטל את הרישיון. ביום 16.2.21 נתן הממונה את החלטתו בערר, ודחה אותו.

הממונה ציין בהחלטתו כי לפי תגובת המשטרה – יש בידיה מידע על מעורבות העותר בעבירות של ארגון שירותי אבטחה ללא רישיון מתאים "מהעת האחרונה"; כי מחומר החקירה עולה, שהעותר שימש כמאבטח אישי של אדם בעל עבר פלילי מכביד, תוך שהעותר עושה שימוש בנשק הפרטי, וכי החקירה עדיין נמשכת. עוד צוטט מתגובת המשטרה, כי בעל רישיון העושה שימוש בנשק לצורך אבטחת אדם שנטוע בעולם הפלילי – מסכן את שלום הציבור וביטחונו. במסגרת החקירה נתפס נשקו של העותר אך הוא הוחזר לו בהחלטת בית משפט שלום במסגרת דיון "בתנאי מעצר בית". בהמשך, כך הגיבה המשטרה, בוטל רישיונו של העותר בשל מסוכנות, ואולם במסגרת עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים הוסכם על החזרת הנשק עד להחלטה בערר. המשטרה המליצה לדחות את הערר מטעמי שלום הציבור וביטחונו.

בהחלטתו קבע הממונה, כי לפי המלצת המשטרה וממצאיה, ביצע העותר עבודות אבטחה בנשק הפרטי בניגוד לתנאי הרישיון. עוד ציין הממונה, כי לפי מסמך התבחינים (מכוחם ניתן לעותר הרישיון) ניתן "לא להאריך תוקף רישיון" כאשר המחזיק ברישיון הפר תנאים. על יסוד כל זאת, החליט הממונה להעדיף את עמדת המשטרה ואת האינטרס של ההגנה על שלום הציבור וביטחונו על פני טיעוני העותר והאינטרס שלו לשאת כלי ירייה. בהתאם לכך החליט הממונה "לא לאפשר בשלב זה מתן רישיון לעורר".

10. ישנה אי וודאות, שלא התחווה בשלב זה, אימתי נמסרה החלטת הממונה בערר לידי העותר או באי כוחו. ב"כ המשיבה טען שהדבר נעשה ביום מתן ההחלטה 16.2.21, לידי מי שהיה ב"כ העותר באותה עת, ואולם הוא לא ידע לומר בעת הדיון במי מדובר. ב"כ העותר טוען שהמסירה לא הייתה באותו יום. בכל מקרה אין חולק שהעותר פנה ביום 18.2.21 וביקש לשלוח לו בדואר רשום, כלומר בוודאי שהעותר ידע כבר על ההחלטה לכל המאוחר ביום 18.2.21.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

ביום 19.2.21 הגיש העותר את עתירתו ואת בקשתו בתיק זה, דהיינו אפשר שבתוך 48
השעות שנקצבו לו בפסק הדין המוסכם בעתירה הקודמת, ואפשר לכל היותר בחריגה של
12 שעות נוספות. אציין כי יום 19.2.21 הוא יום שישי, והעתירה הוגשה בשעה 11:24.
הבקשה לצו הארעי נדחתה כאמור ביום 21.2.21, ומיד עם דחייתה הפקיד העותר את נשקו.
11. לא הארכתי בדברים אלא כדי להסביר את הרקע הכללי שעומד ביסוד הבקשה והעתירה,
ולצורך ההחלטה בבקשה.
12. בטיעוניו בפניי עמד ב"כ העותר, בראש בראשונה, על האבסורד (כך לדעתו) בטיעון המבוסס
על ביטחון הציבור – כאשר בכל ההליכים עד כה נותר הנשק בידי העותר; כך גם לפי
החלטת בית משפט השלום מיום 31.12.20; גם לנוכח החלטת המשטרה שלא לערור על כך;
וגם בהסכמת הפרקליטות בעתירה הקודמת להותרת הנשק בידי. למעשה, הנשק המוחזק
בידי ברישיון מזה עשרות שנים, נותר בידי גם מאז האירוע שהקים את חשדה של
המשטרה בסוף דצמבר 2020 במשך למעלה מחודש ומחצה, והוא הופקד בידי העותר רק
מרגע שנדחתה הבקשה לצו ארעי ביום 21.2.21. לשון אחר: כל שלא היה מסוכן במשך כל
התקופה האמורה, אינו מסוכן גם מהיום ועד להכרעה בעתירה.
ב"כ העותר הוסיף שלא מדובר למעשה בשינוי מצב קיים אלא בהקפאת מצב קיים, משום
שלמעט הימים מאז דחיית הבקשה לצו ארעי, היה הנשק באופן רציף בידי העותר.
ב"כ העותר התייחס למאזן הנוחות, וציין את הצורך של מרשו בהחזקה בנשק לביטחון
אישי משום מגוריו באלפי מנשה, וגם משום שהדבר דרוש לו כמנהל בתחום הביטחון, אשר
אינו יכול להסתובב ללא אקדח. לטענתו של הפרקליט: הזכות לחיים והזכות לעיסוק.
כן ציין ב"כ העותר בהקשר זה שמרשו היה שוטר ומעולם לא הייתה לו כל עבירה והפרה
בקשר עם נשק.
בהקשר לסיכויי העתירה טען ב"כ העותר בשלושה מישורים. ראשית, שעצם החזקת הנשק
בידיו כמאבטח אינה אסורה לפי פרשנותו את חוק חוקרים פרטיים – במובן מהעסקה
של מאבטחים כאלו במסגרת ארגון שירותי שמירה. שנית, שמהבחינה העובדתית מרשו לא
שימש כמאבטח באירוע המדובר. ושלישית ועיקר, שהרף הראייתי הנדרש לביטול רישיון
הוא רף גבוה מאוד, הנושק לרף הפלילי, ולא ניתן לומר שהמשיבה הרימה את הנטל בעניין
זה במיוחד לנוכח קביעותיו של בית משפט השלום.
בסיום דבריו ביקש ב"כ העותר שלא לזקוף לחובתו את התקלות הפרוצדוראליות של באי
כוחו הקודמים, אלא בדרך של הימנעות מפסיקת הוצאות לטובתו. כן ציין שהוא נכון
להתחייב גם כעת לאיסור שימוש בנשק לשם אבטחה של כל אדם, לא במסגרת ארגון
שמירה ולא לפי הזמנה אישית, אלא רק לשם הגנתו האישית שלו; וזאת מבלי לגרוע
מטענתו שהדבר חוקי ומותר.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

13. ב"כ המשיבה התנגד לבקשה מטעמים רבים, דיוניים ומהותיים כאחד.
- ב"כ המשיבה הקדים וביקש שלא לאפשר כל שינוי חזית, כאשר לעניין זה יש השלכה על נושאים רבים.
- ראשית, אין בפנינו בקשה לצו עשה אלא רק בקשה לצו מניעה, אך משהנשק הופקד כבר נעשתה הבקשה לתיאורטית, ואין לתת סעד שלא התבקש.
- שנית, התצהיר שהוגש באיחור תומך לפי האמור בו בעתירה ולא בבקשה.
- שלישית, העותר לוקה בשיהוי, משום שהחלטה בערר נמסרה לב"כ הקודם עוד ביום 16.2.21, ולכן היה עליו לחוש לבית המשפט תוך יום או יומיים ולא תוך שלושה.
- רביעית, העותר חוטא בכך שלא הפקיד את הנשק במועד, ולמעשה הגיש את הבקשה לאחר שהיה חייב כבר להפקיד אותו.
- חמישית, אין בבקשה טיעון לעניין סיכויי העתירה, ובמיוחד אין זכר לטיעון ששמירה מותרת אלא אם כן מדובר במקומות הנזכרים בצו, במובחן מארגון השמירה שאסור אף ללא קשר לכך. ואולם למעלה מהנדרש לטעמו הוסיף ב"כ המשיבה, שהאיסור הפלילי חל בכל מצב גם על השומר ולא רק על מארגן השמירה, וכי הפרשנות שמציע ב"כ העותר לסעיף 18 לחוק חוקרים פרטיים אינה נכונה.
- לעצם העניין הוסיף ב"כ המשיבה וטען, שהראיות אותן יש להביא בחשבון הן ראיות מנהליות, ואין דרישה שיהיו ברף קרוב לפלילי, גם לא כשמדובר בביטול רישיון, ובעניינו של העותר יש ראיות מוצקות לכך, וקביעותיו של בית המשפט הפלילי בהליך של תנאי שחרור אינן רלוונטיות לעניין זה.
- ב"כ המשיבה הוסיף והפנה בתשובתו לאינטרס המוגן ולמאזן הנוחות: ההגנה על שלום הציבור וביטחונו, ומעמדו הגובר של שיקול זה, כאשר מנגד לא נשמע כל שיקול ממשי.
14. שקלתי בדברים, ולטעמי יש להיעתר לבקשה, אם כי בתנאים.
- אקדים ואומר, כי כמו ב"כ המשיבה אף דעתי אינה נוחה מהאופן בו נוסחו העתירה והבקשה, וכבר עמדתי על כך לעיל. ההיבט הפרוצדוראלי איננו דבר זניח, ואין להקל בו ראש. יחד עם זאת, במכלול השיקולים אני נכון לבחון את הדברים לגופם, וזאת כל עוד לא נפגעה זכות דיונית של המשיבה וכל עוד לא נפגע בשל כך האינטרס הציבורי. ואולם "התיקון" לתקלה זו יתבטא במישור פסיקת ההוצאות.
- אינני סבור שהוכח כאן שיהוי, בוודאי לא בשלב זה של הבקשה לצו הזמני, כאשר לא ברור באופן מוחלט אימתי נמסרה ההחלטה בערר לידי העורר או לב"כ הקודם, מה גם שהשיהוי המדובר הוא אולי של יום ואולי של יומיים.
- כך, גם ההבחנה בין צו מניעה לצו עשה אינה כה משמעותית בענייננו. כפי שצינתי בפתח הדברים, המשמעות של דחיית בקשה לצו ארעי והעברת הבקשה לתגובה מחייבת לראות את הבקשה כאילו מובלעת בה גם עתירה לצו עשה של השבת הנשק למקרה שלא יינתן צו ארעי.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

בהמשך לכך, ובשים לב למשך הזמן שהנשק היה ונותר בידי העותר מאז "התפוצצה הפרשה" והתעורר החשד, קרי מסוף דצמבר 2020 – הרי שיש לראות בצו להשבת הנשק כדבר קרוב יותר להקפאת מצב קיים מאשר לשינוי המצב. אוסיף, כי קשה לשמוע מפי המשיבה טענה שמדובר בשינוי מצב קיים, כאשר המשיבה או מי מטעמה התנהלו באופן שאפשר את התמשכות המצב שהנשק בידי העותר – כך, בין שמדובר במשטרה שלא עררה על החלטת בית משפט השלום, ובין שמדובר בפרקליטות שהסכימה להסדר במסגרת העתירה הקודמת.

15. לעצם הדברים, בקשה לצו זמני צריכה להישקל תמיד על יסוד שני עקרונות מנחים, המשקללים זה כנגד זה ב"מקבילית כוחות". מדובר בסיכויי העתירה ובמאזן הנוחות. לעניין סיכויי העתירה, הרי בהחלט הוצגו כאן טענות כבדות משקל מטעם העותר, במיוחד בהתייחס לרף הראייתי הנדרש ולאופן יישומו. הלכה פסוקה היא כי בביטול רישיון להבדיל מאי-מתן רישיון מלכתחילה או מאי-הארכת רישיון שפקע או מאי-הארכת רישיון שבתוקף – הנטל הראייתי הוא הכבד ביותר. כאשר מדובר בביטול רישיון, הרף הראייתי של הראיות המנהליות אכן נושק לרף שנדרש בחקירה פלילית. לא די בחשד גרידא. ואמנם מדובר בראיות מנהליות, ואולם כל הראיות שנטענו בפניי בשלב זה – ואינני מביע עמדה לגבי מה שיובא בפניי בדיון בעתירה עצמה – הן למעשה אותן ראיות שהיו בפני בית משפט השלום. והנה בית משפט השלום התרשם שאין מדובר בראיות המקימות חשד סביר, ולו לכאורה. וקביעותיו אלו של בית המשפט היו בשלב של ראשית חקירה ולא בשלב מתקדם של הארכת מעצר שלישית ורביעית או של מעצר עד לתום ההליכים. שנית, ובהקשר לסיכויי העתירה, הרי שהממונה שהחלטתו בערר נתקפת בעתירה, ראה לדחות את הערר מהטעם שמדובר ב"הארכת תוקף רישיון". דא עקא, שבענייננו לא מדובר בהארכת תוקף אלא בביטול רישיון, אשר על משמעותה הראייתית כבר עמדתי לעיל. אזכיר בקשר לכך את פסקי הדין של בית המשפט העליון בבג"צ 799/80 שללם נ' פקיד הרישוי (30.12.81), ובבג"צ 237/81 דעבול נ' עיריית פתח תקוה (15.7.82), וכן את פסק דינו של חברי כב' השופט פינקלשטיין בעת"מ 12930-12-17 סלוקי כהן נ' משרד הפנים (4.10.18) והפסיקה הנזכרת שם.

אשר למאזן הנוחות: אכן יש לשקול את ביטחון הציבור מזה ואת האינטרס של הביטחון האישי של העותר והחופש התעסוקתי שלו מזה. מטבע הדברים שלשיקולי ביטחון הציבור יש משקל מיוחד, במיוחד כאשר מדובר במסוכנות הכרוכה בכלי נשק. ואולם, לא די בעצם אמירת הדברים, וצריך לבסס תשתית של ממש למסוכנות כאמור. העותר הוא שוטר לשעבר, בשנות החמישים לחייו, ואין לו עבר פלילי. האירוע היחידי שיכול להצביע על מסוכנות הוא אותו אירוע ש"הצית" את ההליך הפלילי ואף את ביטול הרישיון. אך לגבי אירוע זה כבר ציינתי, שאינו ברף ראייתי גבוה, ואף אינו יוצר "יסוד סביר לחשד" כקביעתו של בית משפט השלום.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"מ 41626-02-21 גור נ' מדינת ישראל

- מכל מקום, כאשר עניין לנו במאזן נוחות ונזקים, עלינו לשקול זאת באופן מידתי, תוך
בחירת חלופה פוגענית במידה פחותה ככל האפשר. על סטנדרט חוקתי זה בהקשר לביטול
רישיון ולסעדים זמניים ראו בר"מ 6432/09 ירדן טל נ' משרד התחבורה (31.8.09).
ולענייננו יכול הדבר למצוא את ביטויו במתן תנאים והגבלות לשימוש בנשק, המקובלים
על העותר (ואף אם לא היו מקובלים עליו); וכן בטוחות להבטחת הגבלות כאלו.
16. על יסוד כל האמור לעיל, אני רואה לקבל את הבקשה לצו הביניים, ולהורות על השבת
הנשק לידי העותר.
- העותר לא יהא רשאי לעשות כל שימוש בנשק אלא לשם ביטחונו האישי, ובפרט לא יהא
רשאי להשתמש בנשק לשם אבטחת אישים כלשהם, בין במסגרת ארגון שמירה ובין לפי
הזמנה אישית.
- להבטחת תנאי זה, ייתן העותר התחייבות אישית ללא הגבלת סכום, וכן יפקיד 10,000 ₪
בקופת בית המשפט.
- מתן ההתחייבות האישית והפקדת הסכום האמור יהיו תנאי מוקדם לשחרור הנשק לידי
העותר.
- צו זמני זה יעמוד בתוקפו עד להכרעה בעתירה.
17. לנוכח המתואר לעיל לעניין אופן הגשת הבקשה והעתירה על ידי העותר, אזי למרות זכייתו
בבקשה – לא יהא צו להוצאות.
18. המשיבה תגיש תגובה לעתירה עד 31.5.21.
- ההגשה לבית המשפט בשני עותקים, האחד לנט והשני עותק נייר מדוגלן לתיק השופט.
19. התיק נקבע לדיון מקדמי בעתירה ליום 12.7.21 בשעה 14:00.
- ניתנה היום, ב' ניסן תשפ"א, 15 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

27
28

רמי אמיר, שופט